

ENTERRAMENT DE MN. IGNASI SANPERA I RIERA

Homilia pronunciada a la Col·legiata Basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa el 13 de març del 2013

Acollim la Paraula de Déu adreçada als nostres cors en la celebració de la missa exequial pel nostre germà, Mn. Ignasi Sanpera i Riera, que ha estat cridat a la casa del Pare després d'una llarga vida de servei a l'Església en el ministeri sacerdotal. Avui el nostre cor viu el dolor per la pèrdua d'una persona estimada amb la qual hem compartit una part del trajecte de la nostra vida. I en aquest moment del comiat, tot i la certesa de l'esperança de la vida eterna, ens dol que ens hagi deixat un home treballador i fidel, ferm i lleial, bo i generós, atent i caritatiu. Ens dol que ens hagi deixat un sacerdot de Crist que, fins als límits de les seves forces, va servir el Poble de Déu. Ara nosaltres l'acomiedem en el dolor i en l'esperança.

L'acomiedem en aquesta col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa, de la qual ell era canonge; l'acomiedem en aquest lloc tan significatiu per als manresans; un lloc de moltes vivències i records de caire personal, familiar i social. L'acomiedeu els fidels de la Parròquia de Sant Josep del Poble Nou de Manresa, en l'agraïment pel servei generós i desinteressat que en nom de Crist ha exercit enmig vostre tants anys, primer com a vicari, després com a rector. L'acomiedeu els familiars i amics en el record d'una persona sempre atenta i pràctica, eficient i servicial. Vull solament fer esment del seu treball en els inicis de l'Associació Ampans. L'acomiedem els germans sacerdots amb el bisbe, perquè els lligams entre nosaltres són més profunds que els de la simple relació en el treball, ja que en raó del sagrament de l'orde hi ha entre nosaltres una comunió profunda que neix del sacerdoci de Crist i que es fa visible en les relacions de fraternitat i de caritat entre nosaltres.

En aquest dolor per la pèrdua d'una persona estimada, per la pèrdua del qui ha estat enmig de la comunitat cristiana pare i germà, company i servidor, la Paraula del Senyor ens il·lumina per a descobrir, una vegada més, però sempre en llum nova, l'amor de Déu que és més fort que la mort.

La mort és el moment de la màxima feblesa humana. La mort ens fa experimentar la nostra impotència. El desig de viure roman en nosaltres fins al darrer moment de la nostra existència. Hem estat creats per a viure. Volem viure! I la mort, què? La pregunta existencial que portem tots en el nostre cor ens acompanya sempre: Per què la mort? Quin sentit té morir quan hi ha ganes de viure, quan hi ha tants projectes per realitzar?

Els cristians tenim el do de la nostra fe que en la realitat de la mort ens la fa mirar amb una gosadia impressionant. Els cristians, a la llum de la fe, mirem la realitat humanament incomprendible de la mort, com una porta oberta a l'esperança. Sí, una porta oberta a l'esperança. La mort, per al cor il·luminat per la fe, no és un mur infranquejable. La mort és el moment de la gran esperança; és el moment de posar-se del tot a les mans del qui és més fort que la mort, perquè és la Vida i és l'Amor, ambdós en majúscula; no pas una vida o un amor, sinó la font de la mateixa vida i del mateix amor.

Hem escoltat el profeta Isaïes en la lectura pròpia d'aquest dia del temps de Quaresma. I en aquest text del profeta Isaïes ressonaven les paraules del salm 22: *El Senyor és el meu pastor, no em mancarà mai res. El profeta ens ha convidat: Veniu a fora. Sortiu a la llum. I ens ha donat la paraula d'esperança: Pasturaran pels camins, trobaran prats a tots els rasos, no passaran fam ni set, no estaran exposats a la calor ni al sol, perquè els guiarà el qui se'n compadeix i els conduirà a les fonts on neix l'aigua.* La fe cristiana ens fa descobrir la presència de Déu com a pastor bo que ens acompanya en tots els moments de la vida i especialment en els moments de més dificultat. La misericòrdia i la compassió de Déu es fan sentir en tots els moments de la vida, per al qui obre el cor a l'amor sempre misericordiós de Déu. En el Salm 22 apareix l'expressió: *Ni quan passo per barranc tenebrosos, no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta.* I aquestes paraules ens parlen

clarament del moment de la prova, de la dificultat, de la mateixa mort. Nosaltres creiem que en el moment de màxima feblesa i màxima prova de la vida, que és el moment de la mort, Déu, el bon pastor, és vora nostre, i amb la llum del seu amor passem el barranc tenebrós del que no entenem.

Com puc deixar de fer ressonar les paraules del profeta Isaïes que parlen de la paternitat de Déu a favor del seu Poble, quan parlen amb tanta claredat i amb tanta bellesa de l'Amor de Déu: *Sió diu: « El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.» ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.* I aquestes paraules es fan en nosaltres ferma esperança, tot preguntant pel nostre germà, Mn. Ignasi Sanpera, que l'amor de Déu no ens abandona mai; que Déu, aquell en qui sempre cregué i esperà ell, ha estat sempre com una mare amorosa al seu costat i de manera especial en el moment de l'agonia i de la mort.

Germans estimat, som a prop de la Pasqua, estem en el temps de Quaresma, i el nostre germà Mossèn Sanpera se'ns ha avançat en la Pasqua. El Senyor l'ha cridat a la Pasqua eterna a viure amb ell en la festa que mai no s'acaba, la festa de les nocces de Déu amb la humanitat. Aquesta certesa ens la dóna la mateixa paraula de Jesús que hem escoltat a l'evangeli: *Us ho dic amb tota veritat: Els qui escolten el que jo dic i creuen en aquell que m'ha enviat tenen la vida eterna: no es presentaran al judici per ser-hi condemnats, perquè ja han passat de la mort a la vida.* La fe en Crist ens fa passar de la mort a la vida. La fe en Crist ens dóna la vida eterna. El qui acull el do de la fe amb un cor generós i lliure abandona els ídols morts i deixa de confiar en ell mateix i en les seves forces per a posar tota la seva confiança en aquell que és la roca ferma sobre la qual hom pot edificar la seva vida. El qui obre el cor a la fe en Jesucrist i en el Pare que l'ha enviat experimenta com l'horitzó de la seva vida s'obre en una infinitud que és l'eternitat de la vida i de l'amor de Déu.

Amb aquesta fe i amb el desig de viure sempre amb aquesta fe, el nostre germà mossèn Ignasi va fer el camí de la vida per aquest món. I amb aquesta fe nosaltres mirem la seva mort sabent, amb l'esperança que ens dóna la mateixa fe, que ha estat cridat a la vida eterna. A nosaltres ens pertoca pregar per ell; ens pertoca invocar la misericòrdia del nostre Déu per ell, perquè el Senyor usi d'aquesta seva misericòrdia infinita i el purifiqui de les taques dels pecats i mancaments que encara restessin en el seu cor, a fi que pugui gaudir ja ara de la vida eterna que li ha estat promesa i rebí la corona dels servidors fidels i prudents.

Ha mort un servidor del Poble de Déu. Ha mort un sacerdot que va esmerçar la seva vida a ajudar al creixement de les persones, tant en l'educació, com en el servei pastoral directe. Ha mort el rector de la parròquia de Sant Josep de Manresa, ja que – com ja he dit – va estar servint-la fins als límits de les seves forces. I aquest fet ens ha de fer demanar humilment i esperançadament al Senyor que ens faci el do de les vocacions sacerdotals al servei de les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. En aquesta basílica ens cal mirar a santa Maria, Mare de Déu de l'Alba. A ella li encomanem un sacerdot manresà que ha arribat al terme del seu camí, que santa Maria, sigui per a ell mare de Misericòrdia, i per als fills d'aquesta ciutat de Manresa sigui intercessora perquè en el cor d'alguns, de molts d'ells, hi hagi la resposta generosa a la crida al servei sacerdotal a favor de l'Església i del món. Sant Josep és patró i titular de la parròquia que ha servit Mn. Ignasi Sanpera. Sant Josep és patró de l'Església universal, patró del Seminari i de la bona mort. A ell també li encomanem el moment que estem vivint; que hagi acompanyat mossèn Ignasi en el moment de la mort, essent consol i companyia; que intercedeixi per les vocacions sacerdotals que necessitem i que intercedeixi perquè el Senyor ens doni ben aviat un bon pastor per a l'Església universal, que plagui a Déu per la santedat de vida i pel seu zel a anunciar Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat, esperança que mai no mor, a qui sigui donat, ara i sempre, tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.